

Deel 1

Hoofdstuk 1.1

New York City (USA)
september 2029

‘Verdomme, is die klootzak weer verdwenen zonder iets te zeggen!’

Audrey Tapper gaf een nijdige mep op de lege plek naast haar in het bed, waarna ze zich woest omdraaide en haar gezicht in het kussen begroef. Dat laatste was vooral een reactie op de straal zonlicht die zich door een kier van de raambekleding van haar slaapkamer had gewurmd en het had aangedurfd haar uit haar slaap te halen. Na 10 seconden kwam ze met een ruk overeind. Zonlicht!

Zonlicht op haar slaapkamerraam eind september om 7 uur in de ochtend? Had diezelfde klootzak zich ook nog met haar dagindeling bemoeid? Ze graaide haar wekker van het nachtkastje en bestudeerde met half samengeknepen ogen het display en de stand van de knopjes. Als ze het niet dacht; hij had haar wekker uitgezet! Het digitale display gaf 10:14 aan. Nu wist ze weer waarom een lat-relatie zo’n fantastisch idee was!

Hij mocht dan volgens zijn paspoort Victor R. Dale heten, maar voorlopig zou Audrey zich in haar, in kolkende paarse donderwolken gehulde, gedachten bedienen van heel wat minder vleierende persoonsbeschrijvingen. Wat dacht ie wel niet, dat stuk ongedierte. In dit soort situaties, waarin ze zich niet rechtstreeks kon richten tot betreffende klootzak, hanteerde ze in gedachten graag benamingen als arrogante rat, irritante kakkerlak of etterbak van een pissebed. Naar beneden halen dat ventje!

OK, goed; een afgetraind, sterk en bijzonder vaardig ventje dan. Van ruim 1 meter 95 met een goed gevulde hersenpan boven een krachtig gezicht met een doorgaans schalkse glimlach.

De natuur schreeuwde het uit. Ze sloeg het zwarte zijden laken terug en confronteerde zichzelf met haar volledige naaktheid. Tja, dat was dan wel weer een andere kant van het ventje. Wat hij ontegenzeggelijk tekortkwam aan sociale vaardigheden wist hij bijna altijd te compenseren met fysieke hoogstandjes. Letterlijk en uitermate bevredigend voor Audrey. Maar haar tegenspel was ook uitermate bevredigend voor hem wist Audrey van zichzelf. Ze rende naar de badkamer. In de gang kon ze nog ternauwernood haar beide katten Stobber en Quintus ontwijken die vanuit de kattenkamer kwamen aangerend. Mauwend maakten ze verontwaardigd duidelijk dat het ontbijt wel heel laat werd geserveerd vandaag.

Ze besloot zich nog niet te douchen en meteen haar hardlooptkleding aan te trekken. In deze tijd van het jaar kon het wat frisser zijn en was meer kleding nodig dan een katoenen short met splitsen in de korte pijpen en een hemdje zonder mouwen. Haar joggingpak moest haar wat extra bescherming geven.

Gedienstig en onder het uiten van de nodige verontschuldigen gaf ze de katten hun ochtendvoer. Verdere verzorging kwam later wel, eerst hardlopen. Vooral ook om haar nare gevoel over haar nachtmerries en over het gedrag van Victor van zich af te rennen. Meestal hielp dat, maar soms waren haar nachtmerries zo heftig dat ze er de hele dag op een onbestemde manier last van bleef houden. Nachtmerries die altijd gestorven kinderen als onderwerp hadden.

Om over het gedrag van Victor heen te komen, had ze doorgaans maar een paar uur nodig. De man was belangrijk in haar leven, zeker, maar hij hoefde nu ook weer niet te dik in de glanslak gezet te worden.

Snel spoelde ze twee rijstwafels weg met een blikje energiedrank en proppte er een banaan achteraan. Haar halflange donkerblond haar ging in een paardenstaart met een zuurstokroze zweetband er omheen. De op maat gemaakte hardloopschoenen maakten het tenue compleet.

Op het moment dat ze haar huissleutel en smartphone van de keukentafel pakte, hoorde ze een appje binnenkomen. Ze ontgrendelde haar telefoon en opende de app. Afzender: Werk. *“Kom zsm naar Olympic Tower, ingang 51st, verdieping 40. Labkoffer mee.”*

Audrey Tapper, een 38-jarige forensisch patholoog, bewoonde samen met haar twee katten een ruim appartement in Upper West Side in de 84th Street, beter bekend als Edgar Allan Poe Street. Het appartement was haar nagelaten door haar vader die met zijn bijzondere gevoel voor humor uitgerekend die straat had uitgekozen om na zijn pensionering te wonen. Haar vader, ook een misdaadbestrijder in zijn functie van hoofdofficier van justitie, ging wonen in een straat die de naam draagt van de gedoodverfde grondlegger van het detective-genre in de literatuur.

Ze miste haar vader nog dagelijks. Hij had haar geïnspireerd tot deze specialisatie na haar studie algemene geneeskunde. ‘Ook dit is kwetsbare mensen helpen,’ had hij betoogd. ‘Met jouw specialistische kennis en kunde kun je vragen beantwoorden en onzekerheden wegnemen bij slachtoffers en nabestaanden op momenten dat ze dat zo hard nodig hebben. Maar ook gerechtigheid afdwingen en misdadigers van de straat halen.’ En daar was ze heel erg goed in geworden. Haar 1 meter 80 lange lichaam was atletisch gebouwd. Ze had niet echt een opvallend gezicht. Als ze zich niet zo elegant zou voortbewegen met een kaarsrechte rug en lange passen zouden weinigen naar haar omkijken als ze langs liep. In de praktijk viel dat vaak anders uit. Vooral in de zomer of op een warme voorjaarsdag, als ze in haar vrije tijd gekleed ging in een luchtig zomerjurkje met een rok lengte die haar lange benen alle eer aandeed, maakten de bovenste wervels van mannelijke passanten overuren. Ze kan daar altijd hartelijk om lachen. Soms is een lichte vorm van